



VÁNOČNÍ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY



*Pane Ježíši, máme
Tě před očima jako
dítě a věříme, že jsi
Boží Syn, který se
stal člověkem.
Podobě jako
v Betlémě i my spolu
s pastýří a Pannou
Marií se Ti klaníme
a vyznáváme, že jsi
náš jediný Spasitel.
Ochraňuj naše
rodiny, žehnej našim
dětím a dej, ať nám
vždy vládne láska,
kterou jsi přinesl.*

(Z modlitby papeže Benedikta XVI. u Pražského Jezulátka 26.9.2009)

**JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY**

Je to jedno, zda jsi pokřtěný či ne?

Na první pohled by se mohlo zdát, že na otázku v nadpisu článku je možno odpovědět ano, je to úplně jedno. Na první pohled totiž nepoznáme, zda ti, které setkáváme, jsou pokřtěni nebo ne. Někdy se to dokonce nepozná ani podle chování. Ve skutečnosti je v tom úplně zásadní rozdíl. Naplno to bude ale patrné až po smrti, kdy duše pokřtěných předstoupí před Boha s nesmazatelným znamením, že patří do Boží rodiny, zatímco duším nepokřtěných bude toto vzácné znamení v tuto rozhodnou chvíli chybět. Dětem to obrazně přirovnávám ke vstupence do nebe – jedním dechem dodávám, že samozřejmě nestačí vstupenku mít – ale je potřeba podle křtu i žít.

Další významný rozdíl je i v tom, že křtem se smývají hříchy. U malých dětí se smývají následky dědičného hříchu, s kterým se všichni rodíme. Jde o stav – ne-přátelství s Bohem bez nároku na možnost návratu do ráje. Tento stav je následkem hříchu prvních lidí a dědíme ho všichni. Když je pokřtěn někdo větší nebo dospělý, pak se mu navíc ve křtu, odpouštějí i všechny jeho hříchy osobní, což se pak projevuje i v životě tohoto člověka.

Zvláště v poslední době si uvědomuji, jak chudáci nepokřtění jsou bezbranní vůči různým druhům duchovního zla. Vybavuje se mi například muž, který se přišel ptát kněze, co si má myslet o tom, že ho jistý člověk proklel, a zda se proti tomu může nějak bránit. Ukázalo se, že je nepokřtěný. V tomto a podobných případech chybí nepokřtěným ten duchovní štít křtu, o který se mnohé duchovní zlo může roztržít a díky kterému se dá proti takovýmto vlivům účinněji bránit a bojovat.

Křest navíc účinkuje sám, a proto od chvíle křtu v duši pokřtěného zvláštním způsobem působí Boží milost. A to i u těch, kteří ze křtu nežijí nebo nejsou vedeni k víře – samozřejmě, že správné je podle křtu žít. Vyplývá tedy z toho, jakási přímá úměra: čím dřív je člověk pokřtěn, tím lépe. To je jeden z důvodů, proč katolická církev křtí malé děti.

O významu a síle křtu by bylo možno psát ještě mnoho. Jen ti, kteří nedoceňují, jak je to velký dar, berou křest na lehkou váhu. Velmi důležité je naučit děti, podle křtu žít. Někdy to rodičům při přípravě přirovnávám k tomu, jako kdyby dítěti nechali připsat na konto dědictví v hodnotě 1 miliardy dolarů, v čemž by jistě nezaváhali, ale to nestačí.



Je třeba dítěti ještě sdělit číslo účtu a ukázat, jak se z něj dá vybírat. Křest má mnohem větší hodnotu než miliardu dolarů. A přitom je tak poměrně snadno dostupný. Jistě chápete bolest, s kterou pohlížím na ty, kteří děti nechali pokřtít, ale dál už nedělají nic proto, aby je naučili, jak ze křtu čerpat a žít. A samozřejmě bolestivý pohled na ty, kteří dosud pokřtěni nejsou...

Zakončím slovy nezapomenutelného probošta mikulovského P. Stanislava Krátkého: „A v čem je problém? Vody je dost.“ My kněží jsme zde proto, abychom všem zájemcům o křest umožnili dobře se připravit a uvedli do tajemství, jak podle křtu dál žít.

P. Marek Dunda



Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království!

Konec nebo nový začátek?

Máme před sebou konec občanského roku, silvestr, který bývá spojen s bujarým veselím. To překrývá smutnou skutečnost, že

jsme zase o rok starší, že nám čas utíká, síly ubývají a my s tím nic nenaděláme. (Prostě jsme zase o rok blíž smrti.) Možná nevíte, že křesťané už měsíc prožívají nový církevní rok. Ten začíná adventem a končí slavností Ježíše Krista Krále, která nám připomíná, že když bude králem našeho života Kristus, bude náš život naplněný. Závěr církevního roku nás vede k naději. Naději, která nevede k nějakému prchavému veselí, ale ke skutečné radosti. (K radosti, že jsme zase o rok blíže k věčnému životu.)

Ježíš je král, který vládne z trůnu kříže. On není jako ostatní vládcové, kterým jde o moc nad druhými. Ježíš se naopak vydává lidem do rukou. Až tak, že přijímá kříž jako svůj trůn. On vládne z trůnu kříže. Vládne s tou nejpokornější, ale také nejsilnější láskou, se kterou se můžeme ve světě setkat. Zločinci, který je ukřižován spolu s ním a prosí ho, aby se nad ním smiloval, až přijde do svého království, slibuje ráj. Říká mu: „Ještě dnes budeš se mnou v ráji“

Církevní rok už běží (začal 1. nedělí adventní). Začátek občanského roku je teprve před námi. Lidé si dávají různá předsevzetí. Jedno takové předsevzetí bych vám chtěl nyní navrhnout. Vstoupit do školy, kterou nám dává prosící zločinec, a následovat jeho příkladu. On je přibitý na kříž. Už se nemůže nikam vrátit a nic napravit. Podobně jako my nemůžeme vrátit čas a napravit hříchy, které jsme napáchali. Ale můžeme poprosit Ježíše Krista, Božího Syna, za odpuštění a spásu. On je jediný na světě, který nás může zachránit, protože se nechal potrestat za nás. Přeji vám požehnaný rok, ve kterém zakusíme odpuštění, které nám nemůže dát žádný člověk, ale pouze Bůh, který za nás dal svůj život.

Ještě dnes budeš se mnou v ráji!



o. Nik

Farnost navštívil sv. Mikuláš

V sobotu 7. prosince jeníkovskou farnost navštívil svatý Mikuláš. Jak se mu u nás líbilo? Nejdříve navštívil Hudcov. Tam na něj sice nikdo nečekal, ale jeho poradci, mezi nimiž byl i milý malý andílek, mu doporučili navštívit několik rodin. Andílek nám vyprávěl, jak krásně je v nebi a ať se tam moc těšíme. Takovou krásu si prý ani nedovedeme představit. Potom šel sv. Mikuláš do Lahoště. Tam na něj čekalo několik dětí, větších i menších, kteří mu řekli pěknou básničku. Jedna z nich byla dokonce vícejazyčná! To sv. Mikuláše potěšilo a rozhodl se, že s nimi navštíví i jejich kamarády. V Oldřichově na něj také čekali a v jeníkovském kostele se na něj nemohli dočkat děti z fary a další rodinky. Všechny rád obdaroval a ještě zůstal na faře s dětmi hrát hry. Sv. Mikuláše návštěva farnosti potěšila a těší se příští rok zas.



Irča

Co je před námi



Ve středu 18. 12. začne v 18:00 hod. modlitba za farnost v jeníkovském kostele.

Od 24. 12. můžete po celou dobu vánoční opět navštívit betlém před farou v Jeníkově.

Kdo by měl zájem, může si 24. 12. vyzvednout v Jeníkově u betléma také betlémské světlo. Pokud by byla velká nepřízeň počasí (silný vítr), je možné si betlémské světlo vyzvednout u pana Salače v Jeníkově číslo domu 54 – hned pod kostelem.

V pondělí 30. 12. bude v kostele v Jeníkově sloužena vánoční mše svatá v 15:00 hod. Po ní cca 16:00 hod. před farou u betléma zpívání koled. Následovat bude ještě setkání na faře v Jeníkově.



Od 2. 1. do 6. 1. 2020 proběhne ve farnosti Zabuřany - (Želenky, Zabuřany, Všechlapy, Straky a Štěrbina) v odpoledních hodinách tříkrálová sbírka, která je každoročně pořádána charitou. V Jeníkově začnou 3 králové chodit 3. ledna.

Hry pro děti v Lahošti – během zimy NEBUDOU. Přijdou až s dalším zpravodajem před Velikonocemi ☺

Nedělní fara

Všechny děti jsou srdečně zvány na Nedělní faru v Jeníkově, která bude otevřena v neděli od 15 do 18 hodin. Sledujte nástěnku u jeníkovské fary, kde bude vyvěšeno, které neděle bude fara otevřená. Čeká vás buchta i čaj, zpívání písní, povídání, tvoření a samozřejmě hry. Prosím ČTĚTE NÁSTĚNKU PŘED FAROU!

Podpořte prosím záchranu výklenkové kaple ve Starých Verneřicích

Na webu ČSOB pomáhá regionům byla spuštěna příspěvková akce na „Záchranu výklenkové kaple ve Starých Verneřicích“. Je jediným pozůstatkem bývalé stejnojmenné osady přináležející obci Jeníkov, která musela ustoupit těžbě hnědého uhlí. Zaniklá obec Staré Verneřice byla obcí historicky přináležející k obci Jeníkov, a to jak správně, tak i duchovní správou farnosti Jeníkov. Naše farnost stále hledá pamětníky, kteří žili v obcích a osadách, které musely ustoupit těžbě uhlí. Objevení kapličky uprostřed polí, obsypané kamením sesbíraným z polí a zničenou sochou, z níž zůstal pouze sokl zapuštěný ve zdi, bylo mimořádným objevem. Je to jediný pozůstatek obce, mající neskutečný duchovní rozměr v krajíně převorané lidskou činností a mnoha lidskými osudy. Je takovým symbolem pomíjivosti, mementem...

<https://www.csobpomaharegionum.cz/detail-projektu/488-zachrana-vyklenkove-kaple-stare-vernerice>



Katedrála sv. Víta

populisté. Právě hrdinkou, světící a člověkem, který měl odvážnou vizi pro budoucnost, byla svatá Anežka.

V sobotu 16.11. jsem se v Praze v katedrále svatého Víta, Vojtěcha a Václava a Panny Marie (tak zní její celý název) účastnil slavné bohoslužby, při které jsme Bohu děkovali za svatořečení české královské dcery Anežky Přemyslovny, které proběhlo před třiceti lety 12.11.1989 v Římě. Svatořečil ji svatý papež Jan Pavel II. Při každé takové slavné bohoslužbě v katedrále pocítím hrdost na to, že patřím rodem k českému národu. K národu, který má své hrdiny, světce, významné postavy a bohatou státní i kulturní historii a také do budoucna veliký potenciál vlastního rozvoje. Tento potenciál je ukryt v politicích a občanech, které mají odvážné vize směřující k prospěchu celé naší společnosti, v občanech, kteří nepodlehli duchu neustálého stěžování, ze kterého těží jen krátkozrací

Anežka spěje k povolání

Jako královská dcera to Anežka neměla jednoduché. Její otec, český král Přemysl Otakar I., podle dobového zvyku zatahoval bez skrupulí svoje děti do svých politických hrátek. Anežka nebyla výjimkou. Narodila se asi 20. 1. 1211 v Praze, jako 13. dítě tohoto krále a 9. dítě matky Konstancie Uherské. Ta se za Přemysla provdala r. 1199, poté co král v předchozím roce zapudil po 20tiletém manželství svou první ženu Adlétu Míšeňskou se svými čtyřmi dětmi. Adléta zemřela asi dva týdny po narození Anežky, když před tím vedla boj za své znovupříjetí za manželku a v letech 1204-1205 dokonce vystřídala Konstancii na Pražském hradě.

Anežka sama byla svým otcem již v útlém věku 2x zasnoubena. Ve třech letech s Boleslavem Slezským a v osmi letech s Jindřichem, synem císaře Fridricha II. Po prvním zasnoubení byla poslána na výchovu do cisterciáckého kláštera v Třebnici. Když v roce 1216 první snoubenec Anežce zemřel, byla poslána zpět do Prahy k rodině. Brzy poté byl k její výchově vybrán premonstrátský klášter v Doksanech, Asi po dvou letech byla z kláštera odvolána, protože ji otec znovu zasnoubil a r. 1219 musela na výchovu do Vídně, kde na vévodském dvoře císařova rádce Leopolda VI. Babenberského, měla být připravována pro svého snoubence. Zkusme se na chvíli zastavit a uvažovat, v jakém prostředí intrik a politických šachů Anežka žila a zároveň pamatujme, že prostředí kláštera, ve kterém žila od tří do osmi let, jí poskytovalo jakýsi bod pro srovnání toho, co nabízí tento svět a toho, co člověku nabízí Bůh. Právě u Boha jistě našla svou lidskou důstojnost dítěte Božího, která byla jejím otcem králem pošlapána. U Boha nacházela také odvahu, ve které dávala svému otci najevo, že se sama rozhodla nasměrovat svůj život. Když snoubenec Jindřich prohlásil, že si Anežku nevezme a místo ní se začalo jako o Jindřichově manželce mluvit o Markětě, deči Leopolda VI., chtěl se Přemysl Leopoldovi pomstít. Pod vlivem kazatele Konráda z Hallu mnozí z jeho vojska však odcházeli na křížáckou výpravu. Přemysl chtěl kazatele na Lokti usmrtit. Konrád žádal o zpovědníka. Anežka jej před připraveným katem zvedla

ze země a odvedla do kaple. Prokázala neohroženost, soucit a otce nakonec uchránila před spácháním vraždy.

V dalších letech o ruku Anežky žádal ještě anglický král Jindřich i ovdovělý císař Fridrich II. (jehož syn Jindřich Anežku odmítl!!!). Anežka však oba odmítla. Tajně se obrátila o pomoc k samotnému papeži Řehoři IX. a ten její rozhodnutí pro zasvěcený život schválil, pochválil a požádal císaře o pochopení. Císař Fridrich tenkrát do Čech odpověděl: „Kdyby od kteréhokoliv člověka nám byla způsobena taková pohana, tu bychom nemeškali tuto pohanu pomstít. Ale že dala před námi přednost většímu pánu, to nepokládáme nikterak za svou pohanu, poněvadž jsme přesvědčeni, že se to stalo z Božího vnuknutí.“ Anežka tedy ukončila jednu etapu svého života a začala si plnit svou touhu oddat se plně Božskému životu.



Hrad Loket

Anežka vstupuje do kláštera

Anežka vstoupila do kláštera klarisek 25. března 1234. Klášter se špitálem založila společně se svojí matkou Konstancii v roce 1231 a pak byly postupně budovány z Anežčina věna. Její vstup do kláštera probíhal za velkolepého ceremoniálu. Vyjádřit jí podporu přišla její královská rodina, byla zde matka Kunhuta a bratr Václav. Nevšední událost si nenechali ujít významné osobnosti té doby, jako byli například vévoda vratslavský se svou manželkou Annou, což byla sestra Anežky, také zde byli příbuzná knížata a vévodové, ve velkém počtu šlechta česká, zejména dvořané vysocí královští úředníci, královský podkomoří, nižší šlechta, měšťané ale i prostý lid. Ceremoniál začal vstupem Anežky do chrámu. Oblečena byla jako nevěsta, ozdobena královskými klenoty.

U hlavního oltáře se pomodlila, odložila své královské roucho a byla oblečena v hrubý šat a bílým závojem. Pražský biskup měl český proslov, kterým ukončil tuto slavnost. Následovala mše, při které Anežka přijala nejsvětější svátost oltářní.

Ač byla Anežka jmenována abatýší, podle legendy si přála být řádovou sestrou a spíše ostatní obsluhovat než být obsluhována. Tato kdysi kněžna a princezna, málem císařovna se neštítala zatápnět v pokojích, v klášterní kuchyni připravovala pokrmy, které pak posílala churavým a nemocným, myla misky a jiné nádoby, poklízela příbytky sester, prala špinavé hadry nemocných sester a jejich oblečení i po nocích zpravovala. Za vše pak požadovala odměnou jen milost Boží. Práce a obětování se pro druhé byly jen malou částí Anežčina nového životního stylu.



**Svatá Anežka –
socha u sv. Václava**

Bouře nad královstvím: Tataři a občanská válka

Žádný klášter nemůže být od světa oddělen neprodyšně. Anežka dobře věděla o bouřích, které se přeháněly přes české království, modlila se za jejich utišení a neváhala se sama angažovat svou radou.

U Lehnice se 9. dubna 1241 uskutečnila bitva, při níž Tataři porazili spojená vojska Slezanů, Poláků, Moravanů. V bitvě padl i kníže Jindřich, který byl manželem Anežčiny sestry Anny. Tataři tenkrát dokonce knížeti Jindřichovi uťali hlavu a narazili ji na kopí a s takovou „korouhví“ vtáhli do Lehnice. Anežka to vše trpěla spolu se svojí sestrou. Tataři pak z Polska prošli Moravu, přešli Dunaj, v roce 1242 byli poraženi chorvatským vojskem. Když se pak dozvěděli o smrti chána Ogedeje, odtáhli, aby se v Mongolsku účastnili volby chána nového. V roce 1253 pustošili Moravu Kumáni z vojska uherského krále Bély IV., kteří dokonce oblehli Olomouc, ale nedobyli ji. Do let těchto vojenských vpádů sahá také legenda o pomoci Panny Marie, kterou lidé v tísní vyzývali na svatém Hostýně jako Ochránkyni Moravy.

Další trápení přinesla Anežce její vlastní královská rodina. Smrt prvorozeného syna Václava I. Vratislava změnila chod života jeho mladšího bratra Přemysla Otakara II. Byl vychováván pro úřad kněžský, povahou byl ovšem rytíř, bojovník – najednou se měl stát králem. V ten čas si král Václav I. nešťastnou shodou okolností při lovu vyšlehl větévkou oko. Navíc zdeptán smrtí syna Vratislava se uchýloval do ústraní. Stranil se i svého dvora, ale šlechtu držel pevně na uzdě. Ta se ovšem smluvila a roku 1248 zvolila Otakara „mladším králem“. Jako „mladý lev“ se ujal vlády a štedře poděloval šlechtice z královských výnosů, ba i statky. Nedbal otcova varování. Ten na něj poslal ozbrojence, ale mladý král je rozprášíl. Nyní za ním stála většina šlechty. Anežka z toho byla nešťastná. „Ať se sejdou“, uvažovala, „je to moje rodina, bude to i moje vina, pokud neudělám, co udělat mohu.“

Král Václav přitáhl k Praze. Pražané mu 5. 8. 1249 otevřeli brány a obklíčili Hrad obsazený odbojným synem. Václav povolal horníky z Jihlavy, aby podkopali hradby. Na svátek Nanebevzetí Panny Marie 15. 8. 1249 vyhlásil Václav příměří. Při mši v kostele sv. Františka přijal znovu žezlo, jablko a královskou korunu. Po mši se šlo k slavnostní hostině. Není známo, jaké hovory s bratrem a synovcem vedla Anežka. Jedno je jisté: když král Václav I. s korunou na hlavě začal mluvit, přivedla jeho sestra Přemysla Otakara II. před něj a postavila se tak, aby viděla bratrovy oči. Syn před otcem poklekl, uznal ho jediným králem a žádal o mír a odpuštění pro sebe i své druhy. Na králově tváři bylo vidět, že zvažuje trest. Strážce odstoupily od zdí dovnitř místnosti. Král se podíval do synovy tváře a za ní uviděl sepnaté ruce, krásné upracované ruce své sestry Anežky. Pozvedl oči, jeho pohled se střetl se sestřiným a Václav jako probuzený ze zlého snu obešel kolem strážní stůl a řekl synovi: „Vstaň, odpouštím ti.“ Pak se objali a emi se vrátil mír. Od toho dne si až do své smrti vážil Přemysl Otakar II. své tety a miloval ji jako matku. To ona mu znovu darovala život.



Ani ve stáří klid: Moravské pole a Braniboři

Přemysl Otakar II. se v letních měsících roku 1278 chystal k rozhodující bitvě s císařem Rudolfem I. Habsburským. Anežka mu ji rozmlouvala. Přemysl stál na svém: „Jen mi ochraň Kunhutu a modli se za mne.“ Anežka pronesla tiše se smutkem v hlase: „Má přímluva ti nebude chybět, ale věrnost tvých mužů ano. Odjedeš, Přemysle, ale nevrátíš se. Ať je ti Bůh milosrdným soudcem.“ Dívala se za ním dlouho, pak zavřela bránu kláštera. Na den sv. Rufa 1278 se v určitém okamžiku Anežka zapotácela, sestry myslely, že omdlí. Držely ji, téměř nesly, ona zoufala: „Je opuštěn, je sám mezi tolika na Moravském poli. Je zrazen, zraněn v týlu, klesá s koně, kopí a meč mu prorážejí hrud'. Je mrtev – český král.“ S řaděním Braniborů přišla do Čech bída. Trůn i biskupský stolec byly prázdné. Nikdo netrestal násilí. Královnu i s kralevicem Václavem věznil Ota Braniborský na hradě Bezděz. Anežka pomohla královně uniknout, ale Václava odvezli do Braniborska. Přišla krutá zima a neúroda, a tak dva roky po smrti Přemyslově zaznamenali kronikáři takový hladomor, že lidé jedli kůru stromů, pochovávalo se v hromadných šachtách a kroniky se zmiňují i o hrůzném lidojedství.

Anežce šlo už na sedmdesátý rok. Klášter Na Františku byl jako v obležení ubožáky. Sestry, samy vysilené hladu až k smrti, okénkem vydávaly kousky chleba, který přicházel do kláštera jako dar od bohatých dárců. Anežka měla obrovskou autoritu, byla teď hlavou královského rodu, které všichni vzdávali královské pocty. Začal se psát rok 1283. Anežka slábla, oči zářily, ale tvář se ztrácela. Nikdo se to neodvážil říct, ale všichni cítili, že abatyše ví o své blízké smrti.

Anežčina závěť

Jako opatrovnice nemocných dobře poznala bolesti trpících. Věděla, co jsou otevřené vředy, krvavý kašel tuberkulózy, slyšela sténání a chropot umírajících, jejich poslední vyznání a prosby, nebo ještě horší – jejich mlčení. Tu poznávala, že za každou nemocí je ještě jiné zlo: jak člověk žil, komu ublížil, a kdo ublížil jemu. Rozuměla zoufalému stisku ruky a mluvila o milosrdenství. Četla pozorně v knize života lidí a mnohým pomohla zemřít v pokoji. Za svůj na středověk dlouhý život dobře chápala také to, co je důležité pro českou zemi. Zažila mnoho neutěšených let a znala důvody té neutěšenosti. Proto, když umírala, toto vzkázala svému prasynovci Václavovi II. (měl v době smrti Anežky teprve 12 let a vlády se samostatně ujal v roce 1289): „Odkazuji vám českou zemi. Ať ji král miluje, ať ji dobře pozná. Obdělávejte ji a chraňte. Pečujte o vzdělanost, ozdobte ji díly umělců. Varujte se závisti. Nebojte se bohatství, ale nedejte se ním oslnit ani ztročit. Odkazuji vám slabé, staré a opuštěné lidi. Pečujte o ně s láskou. Kladu vám na srdce děti a jejich štěstí. Jejich domovy ať jsou školou lásky. Pamatujte si, že hodnota života se neměří majetkem, který kdo nahromadí, ale dobrem, které kdy vykonal. Na Božích vahách se neváží zlato, ale slzy a úsměvy lidí.“

V neděli 1. března musela Anežka ulehnout. Přinesli jí chléb, ale odmítla ho. „Nezemřu hladem, zemřu pro lásku. Pošlete mi pro kněze. Ať mi přinese chléb života a ať přinesou svaté oleje, abych byla označena k životu věčnému.“ Udělaly, jak si přála. „Zachovejte řeholi a neodbočte od svobody. Jitro, které přijde, bude doba spokojená s slavná.“ Nazítří v hodinu, kdy zemřel Kristus, kolem třetí odpolední, 2. března 1283, Anežka Česká, slávou světa pohrdající, dcera královská, tiše zemřela.

Vyrábění adventních věnců a svícňů na faře



Jako každý rok i letos byla možnost si na faře ve společenství vyrobit adventní věnec či svícen. Společně jsme strávili víc jak hodinu vyrábění nejen věnců obvyklých i velmi originálních, ale také zvláštních svícínek z dřevěných „podložek“, se kterými si vyhrály zejména děti. Vyrábění věnců proběhlo v neděli a v úterý, účastnily se ho návštěvy i z Prahy nebo z Moravy.

Za tujkové větvičky, dřevěné podložky na svícny i darované ozdobičky vč. košíčků moc děkujeme. Pán Bůh zaplať všem dárcům.

Eliška B.

Setkání Marianek v Jeníkově

Na začátku listopadu proběhlo na jeníkovské faře setkání děvčat, která se snaží žít po vzoru Panny Marie - Marianek. Sjelo se jich celkem 10 a víkend si opravdu užily, naplnily ho hrami, vyráběním, zábavou, ale také pomocí v kuchyni a modlitbou (spolu s dalšími návštěvníky).

„Marianky začaly tím, že přijela naše vedoucí Kája, která to všechno organizovala. Přijela v pátek večer.

Druhý den (v sobotu) jsme přišli na faru a hráli jsme hru Elektřina (až na mě – já jsem pomáhala v kuchyni s bramborami). Po chvíli pálení očí z cibule jsme všechno konečně daly do trouby a koukaly jsme, jak se to krásně peče a hnědne to. A Eliška s Aničkou si zpívaly svoji oblíbenou pracovní písničku, kterou vymyslely. Obědvali jsme, pak jsme hráli stolní fotbal a šli na procházku kolem Oldřichova a hráli jsme hru. Potom, co jsme to dodělali, jsme začali smažit palačinky. Já s Danielkou jsme je smažily a mezitím Vašek natíral palačinky velmi výbornou nutelou. Po chvíli střídání s Julinkou a Olinkou jsme se my dvě holky přesunuly na mazání palačinek s Vaškem. Vašek se nám představil jako Rafael. A já jsem se mu představila jako Julie. Dělal jsme si srandu z Vaška, který se tomu smál. Pak byla večeře a jako překvapení jsme dostali šlehačku. Po večeři jsme to všechno sklídili a šli hrát hru s čokoládou. Potom jsme dělali módní přehlídku sekáčového oblečení. Já jsem hrála paní Salačovou, velmi hodnou dámu. Připravili jsme si postele a šli spát. Ráno jsme jeli na mši do Červeného kostela na mši, šli jsme na oběd a pak skončily naše oblíbené Marianky.“

Laura M.



Podzimní prázdniny ve Štítarech

Podzimní prázdniny sice byly krátké, ale stály zato. Začaly dušičkovou pobožností v Zabrušanech na hřbitově a pokračovaly poutní mší svatou v místním kostele. Pak jsme se přesunuli na faru ve Štítarech.

„Jsem v autě a jedeme na Moravu, konkrétně do Štítar. V autě jsme jeli společně s otcem Markem a vedoucí Bohunkou. Celou cestu jsme s Laurou, Kačkou a Natálkou prozpívaly. Na Moravu jsem tentokrát jela s Natálkou a menším bráškou Lukáškem. Na faru jsme dojeli kolem osmé hodiny. Potom jsme šli večeřet. Po večeři nás Eliška rozdělila do skupin a já měla na starost jednu skupinu. Pak jsme šli spát. Je úterý ráno a začíná další velký den. Po snídani jsme šli na ranní modlitbu do kostela. Pak byla hra po skupinkách – měli jsme za úkol hádat otázky ohledně náboženství a křtu. My jsme měli bohužel jednu špatně. Taky jsme hráli hru Pád důvěry a byla to sranda. Pomáhali jsme otci Markovi s roznášením zpravodajů. Odpoledne jsme pak vyráběli létající draky. Večer jsme šli na mši, kde jsme společně zaspívali táborové písně. Pak jsme se navečeřeli, ještě si hráli a pak šli spát. A je tu nový den a my jedeme domů.“

Luci

„Nejvíce se mi líbilo to, že jsem na Moravu jela autem. Jeli jsme čtyřmi auty a předjížděli jsme se. Vedoucí nám vařili. Bylo nás celkem 16 dětí, to je dost. Pomáhala jsem s nádobím, měla jsem kamarády a líbilo se mi tam.“

Julinka



Kdo se řádně obnovuje, ten zbytečně nestagnuje:

Exercicie v Prosiměřicích 2020

- 16. 1. – 19. 1. pro muže - vede jáhen Ladislav Kinc Téma: Pán Ježíš: Horské kázání
- 23. 1. – 26. 1. pro soluňáky - vede P. Marek Dunda Téma: Duchovní boj
- 6. 2. – 9. 2. pro mianky menší – vede P. Marek D. Téma: Učím se od P. Marie
- 13. 2. – 16. 2. pro ženy - vede P. Milan Plíšek Téma: Hovory o víře
- 20. 2. – 23. 2. pro ženy - vede jáhen Ladislav Kinc Téma: Pán Ježíš: Horské kázání
- 27. 2. – 1. 3. pro mianky větší – vede P. Marek Dunda Téma: Život a víra
- 12. 3. – 15. 3. pro maminky mianek a soluňáků - vede P. Marek Dunda Téma: Stopy



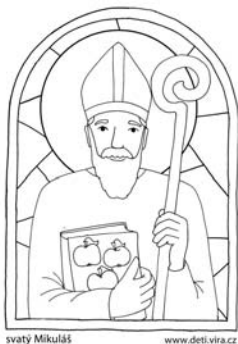
Začínáme vždy ve čtvrtek v 18:00 (mimo turnusu pro dospělé mianky, ten začíná až v pátek) a zakončení je v neděli ve 14:00
S sebou: spací pytel nebo deku, Bibli, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně
Cena: 300 Kč (vzhledem k reálným nákladům budeme vděční za případné dary navíc)

Přihlášky: Fara Vranov n/D, Náměstí 20, e-mail marek@fatym.com; tel: 733755978

Pokud na některý z turnusů nebude 10 dní před začátkem přihláшено alespoň 10 účastníků, bude turnus zrušen!

Svatý Mikuláš nebo krampusáci?

Sv. Mikuláš byl opravdu historická postava. Žil ve 3. století. Narodil se v Pataře v Malé Asii a byl biskupem v Myře (dnešní Turecko). Rodiče byli zámožní a nechali mu velký majetek, který používal k tomu, aby mohl konat různé dobré skutky pro potřebné kolem. Stejně tak i později využíval svou autoritu biskupa k tomu, aby se zastával těch, kteří byli utiskováni a kterými ostatní pohrdali. Lidé si jeho památku připomínají večer 5.12., kdy se setkávají s jeho postavou a také anděly, kteří mají zdůraznit jeho dobrotu a také přítomnost v nebi ve společenství svatých a Boha. Dobré skutky, které dělal, jsou opředeny mnohými legendami. Dělal je pokud možno tajně, aby nepoukazoval na sebe, ale na dobrotu Boží. Sám jen plnil upřímně a poctivě Boží slovo: „Co jste udělali pro jednoho z těchto nejmenších, pro mne jste udělali.“ O čertech, kteří jsou pohádkovou postavou, není nikde v jeho životě žádná zmínka. Snad jen o tom, že se často kontaktoval s lidskou hamižností, lakotou a nespravedlností. Pokud tyto neřesti mají symbolizovat čerty, jako přítomnost zla, pak to rozhodně není to hlavní z jeho života. Setkání se sv. Mikulášem má být vždy povzbuzením k dobrému a ujištěním, že kdo bere Boží slova vážně, tak se to také projeví v jeho životě. Dnes sv. Mikuláše představuje kde kdo. Často je to osoba, která o jeho životě nic neví a vlastně v něj ani nevěří. Stačí si jen sehnat příslušné věci: mitru, berlu, vousy (které nevíme zda měl) a odměňovat děti za jejich šikovnost: básničky a jiné věci, které ukazují míru jejich nadání. *Ve skutečnosti Mikuláš stejně dá všem dětem něco, nikdo neodchází s prázdnou.* Někteří lidé si Mikuláše pletou s Ježíškem: na štědrý večer se přece také dávají dárky. V průvodu tzv. krampusáků lidé už dokonce Mikuláše ani nepotřebují, stačí krampusáci, kteří představují ošklivé čerty a nahánějí hrůzu. Jakoby zla kolem nás již nebylo dost. V jejich průvodu jsou vidět oběti, které pohltilo zlo a peklo. Pro mnohé je toto nejsnadnější výchova pro děti. Buď budeš poslouchat nebo si tě odnesou,.... Památka sv. Mikuláše – jeho život a dobré skutky se tímto stávají pohádkou nebo zastrašováním pro malé děti a to je škoda. Udělat něco špatného je snadné a rychlé, o to dobré se musí každý poctivě snažit celý život a to není snadné. Ať nám v tom sv. Mikuláš pomáhá a na jeho přímluvu ať i my usilujeme o dobro kolem nás.



svatý Mikuláš www.deti.vira.cz



**Pokojné prožití svátků vánočních, hojnost Božího požehnání
a ochranu Panny Marie v roce 2020
přejí Vám i Vaším rodinám Vaši kněží
P. Marek, P. Milan, P. Něk,
a jáhen František.**

**** Život je lepší, když se směješ. Nikdy na to nezapomeň! ****

Může nám vánoční kapr popřát všechno nejlepší?

☺ Ano: Všechno nejlepší a dobrou chuť!



Loudí sestra o Vánocích „Jirko, nemáš něco sladkého?“ „Ne, ale v obýváku jsou bonbóny a sušenky.“ Dívka odvrátí svou tvář: „Tak to ne, těch už mám plné zuby.“ Brácha na to pohotově odpoví: „Tak si je máš vyčistit!“

Dala jsem si novoroční předsevzetí, že zhubnu 10 kilo. Už mi zbývá jen 15!

To už je pátý rok za sebou, co k nám zase na Vánoce přijedou manželčiny rodiče. Myslím, že už je asi letos budeme muset pustit dovnitř.

Při štědrovečerní večeři se ptá synek svého tatínka: „Tati, máš v krku kost?“

„Nemám synku.“ - „A na čem ti tedy drží hlava?“



Manželka nese podivnou hmotu a volá na manžela: „Koukej, miláčku, jakou jsem upekla vánočku!“ Choť to prohlédne, potěšká a povídá: „Moc krásná. To je tvoje první, že? Co kdybychom si ji nechali na památku?“

Syn Otci: „Tati, proč nemůžu napsat Ježíškovi jako všechny děti?“

„Kolikrát ti to mám ještě vysvětlovat, Ježíši Kriste?“

„Mami, mami, hoří vánoční stromeček!“ - „Neřiká se, že hoří, říká se, že svítí, Petříku!“
„Mami, záclony už taky svítí!“

Jak funguje česká pošta před svátky? Letos podáte, příští rok doručíme.

Vlčák se dívá na vánočně ozdobenou jedličku v obýváku a zasněně si povzdechne: „Můj pán je jednoduše nejlepší. Který pes může říci, že má doma záchod s elektrickým osvětlením?“

„Tatínek mi na Vánoce nasliboval hory, doly.“

„A splnil ti tvé přání?“ - „Ano, koupil mi atlas hor.“



*Ucpěte komíny, nepusťte Santu,
použij cement a nebo maltu,
otevři okno, nasad' si kulíšek,
dárky ti přinese jedině Ježíšek!*



Vánoční farní zpravodaj vydalo pro Římskokatolickou farnost Jeníkov vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Níkem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v prosinci 2019 v nákladu 1100 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako velikonoční a vyjde, dá-li Bůh, v dubnu 2020. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabušanec). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na opravy kostela je 184058097/0300

Pro vlastní potřebu.

Internet: <http://www.fatym.com> http

www.jenikov.net/farnost/

Nepronějné